

Sygn. akt VI U 2549/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant – st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: (...) Spółki z o.o. z siedzibą w B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

Nr (...) r.

w sprawie: (...) Spółki z o.o. z siedzibą w B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o podwyższenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala, iż stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca powodowego płatnika - (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w B. – w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r., nie podlega podwyższeniu o 50 % ;

II zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz (...) Spółki z o.o. z siedzibą w B. kwotę 4 800 (cztery tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 2549/16

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 18 lipca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – na podstawie art.34 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015r., poz.1242 z późn. zm.) oraz art.83 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016r. poz.963) - stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek: (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w B., w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r., podwyższa się o 50%.

W uzasadnieniu tej decyzji Zakład podał, że na podstawie informacji Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 23 maja 2016r. nr (...) - (...) ustalili, iż płatnik składek (...) Spółka z o.o. przekazał w informacji ZUS IWA za 2015r. nieprawdziwe dane do ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenia wypadkowe. W wyniku złożonej w dniu 7 czerwca 2016r. korekty informacji ZUS IWA Zakład ustalił, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. wynosi 1,76%. Wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe została ustalona na podstawie danych przekazanych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe w informacjach

ZUS IWA, złożonych za kolejne lata kalendarzowe 2013, 2014, 2015, o czym poinformowano płatnika składek w zawiadomieniu z dnia 12 czerwca 2016r.

Na podstawie systemu informatycznego ZUS organ rentowy ustalił, że w deklaracjach DRA za miesiące 04-05/2016 błędnie wykazywano składkę wypadkową (1,62% zamiast 1,76%).

Zgodnie z art.34 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jeżeli płatnik składek nie przekaże danych lub przekaże nieprawdziwe dane w informacji ZUS IWA, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustala w drodze decyzji stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

W związku z zaniżeniem składki wypadkowej ZUS Oddział w B. wymierzył składki w wysokości 2,64% (t.j. podwyższając o 50% składkę obowiązkową) na cały rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od 04/2016 do 03/2017.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek (...) Spółka z o.o. z siedzibą w B., domagając się zmiany decyzji i stwierdzenia, że nie podwyższa się stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązującej płatnika składek w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. Ponadto odwołujący wnosił o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Powodowy płatnik zarzucił zaskarżonej decyzji:

- błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nieuwzględnienie stanowiska organu o niezastąpieniu wypadku przy pracy, wyrażonego m. in. w decyzji ZUS z dnia 7 maja 2015r. o odmowie przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej czy w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 czerwca 2015r.,
- naruszenie przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a mianowicie art.2 i 7 Konstytucji poprzez ich niezastosowanie i podejmowanie przez organ działań sprzecznych z zasadami demokratycznego państwa prawa oraz z naruszeniem obowiązku działania na podstawie i w granicach prawa, poprzez odmowę uznania przez organ zdarzenia za wypadek przy pracy, a następnie obciążenie płatnika składek sankcją wskutek niezakwalifikowania przez płatnika tego zdarzenia jako wypadku przy pracy i niepoinformowania o tym organu.

W uzasadnieniu powyższych zarzutów powód podał, iż dnia 13 marca 2015r. na obiekcie W. we W., gdzie odwołująca prowadziła prace budowlane, doszło do wypadku przy pracy, w którym ucierpiał pracownik odwołującej – Pan P. S.. W wyniku tego zdarzenia odwołująca powołała zespół powypadkowy, który zgromadził materiał dowodowy i uznał zdarzenie za wypadek przy pracy powodujący czasową niezdolność do pracy. Całe zdarzenie jako wypadek przy pracy zostało zgłoszone do Głównego Urzędu Statystycznego.

Wobec powyższego, wnioskiem z dnia 23 kwietnia 2015r. poszkodowany P. S. wystąpił do organu o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Decyzją z dnia 7 maja 2015r. organ odmówił przyznania takiego odszkodowania, stwierdzając że w przedmiotowej sprawie nie doszło do wypadku przy pracy. Od tej decyzji odwołał się poszkodowany do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, VII-go Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który prowadził postępowanie pod sygn. akt VII U 757/15. W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 czerwca 2015r. organ podtrzymał swoje stanowisko, zgodnie z którym zdarzenia z dnia 13 marca 2015r. nie można zakwalifikować jako wypadek przy pracy.

Respektując stanowisko organu wyrażone w przywołanej wyżej decyzji z dnia 7 maja 2015r. oraz w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 czerwca 2015r., odwołująca dnia 18 stycznia 2016r. sporządziła informację o danych do ustalenia

składki na ubezpieczenie wypadkowe ZUS P IWA wskazując na brak poszkodowanych w wypadkach przy pracy w 2015r. Znalazło to również swoje potwierdzenie w piśmie organu skierowanym do odwołującej pt. zawiadomieniu o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z dnia 20 marca 2016r., zgodnie z którym wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, w okresie od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r., wynosi 1,62%.

W okresie od 19 kwietnia 2016r. do 20 maja 2016r. u odwołującej została przeprowadzona kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy, z wniosków której wynikało, iż opisane wyżej zdarzenie z udziałem Pana P. S. należy uznać za wypadek przy pracy.

W tym stanie rzeczy, odwołująca ponownie sporządziła dnia 7 czerwca 2016r. i złożył deklarację ZUS P IWA, w której wykazała jeden przypadek wypadku przy pracy w roku 2015. Skutkowało to zmianą wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie wypadkowe, w okresie od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. z dotychczasowej stopy procentowej wynoszącej 1,62% do wysokości 1,76%.

Pismem z dnia 12 czerwca 2016r. oraz pismem z dnia 13 czerwca 2016r. organ zawiadomił odwołującą o nowej wysokości stopy procentowej składki i jej przeliczeniu, uznając jednocześnie, że traci moc zawiadomienie o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z dnia 20 marca 2016r.

Dodatkowo na podstawie informacji z dnia 23 maja 2016r. uzyskanej z PIP, organ wszczął postępowanie administracyjne w przedmiocie podwyższenia o 50% stopy procentowej składki, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji.

Wobec powyższego strona odwołująca zauważała, że takie postępowanie organu narusza jednoznacznie zasady państwa prawa oraz zasady współzycia społecznego. Organy publiczne, respektując zasady na jakich oparty jest system prawny, nie mogą tego samego zdarzenia traktować jako zdarzenie, w którym nie doszło do wypadku przy pracy (ilekroć uprawniony domaga się odpowiedniego świadczenia odszkodowawczego) oraz jako wypadek przy pracy (ilekroć okoliczność ta ma znaczenia przy określaniu wysokości składki ubezpieczeniowej).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

W dniu 13 marca 2015r. na obiekcie firmy (...) we W., gdzie powodowa Spółka z o.o. (...) z siedzibą w B. prowadziła prace budowlane, doszło do zdarzenia, w którym ucierpiał pracownik tej Spółki (...). Spółka (...) jako pracodawca tego pracownika powołała zespół powypadkowy, który po przeprowadzonym postępowaniu uznał powyższe zdarzenie za wypadek przy pracy.

Wnioskiem z dnia 24 kwietnia 2015r. poszkodowany P. S. wystąpił do ZUS Oddziału w B. o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Decyzją z dnia 7 maja 2015r. organ rentowy odmówił przyznania takiego odszkodowania, stwierdzając że w przedmiotowej sprawie nie doszło do wypadku przy pracy. Od tej decyzji P. S. wniósł odwołanie do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który prowadził postępowanie pod sygn. akt VII U 757/15.

W odpowiedzi na odwołanie złożone przez ubezpieczonego pracownika w tej sprawie ZUS Oddział w B. podtrzymał swoje stanowisko, zgodnie z którym zdarzenia z dnia 13 marca 2015r. nie można zakwalifikować jako wypadku przy pracy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze powodowy płatnik dnia 18 stycznia 2016r. sporządził informację o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe na druku ZUS P IWA, wskazując na brak poszkodowanych w wypadkach przy pracy w 2015r.

W piśmie z 20 marca 2016r. ZUS Oddział w B. zawiadomił powodowego płatnika o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. (1,62% podstawy wymiaru składki).

W okresie od 19 kwietnia 2016r. do 20 maja 2016r. u strony odwołującej się została przeprowadzona kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy, z wniosków której wynikało, iż opisane wyżej zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. z udziałem P. S. należy uznać za wypadek przy pracy.

Odwołująca się Spółka ponownie sporządziła dnia 7 czerwca 2016r. i złożyła w organie rentowym deklarację ZUS P IWA, w której wykazała jeden wypadek przy pracy w roku 2015r. Skutkowało to zmianą wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie wypadkowe w okresie od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. z dotychczasowej stopy procentowej wynoszącej 1,62% do wysokości 1,76%.

Pismem z dnia 12 czerwca 2016r. oraz pismem z dnia 13 czerwca 2016r. ZUS Oddział w B. zawiadomił Spółkę (...) o nowej wysokości stopy procentowej składki i jej przeliczeniu, uznając jednoznacznie, że traci moc wcześniejsze zawiadomienie o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z dnia 20 marca 2016r.

Ponadto zaskarżoną decyzją z dnia 18 lipca 2016r. ZUS Oddział w B. orzekł o podwyższeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. o 50%.

W sprawie o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z odwołania P. S. od decyzji ZUS Oddziału w B. z dnia 7 maja 2015r. odmawiającej przyznania tego świadczenia Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 lutego 2016r. (sygn. akt VII U 757/15):

- 1) ustalił, że zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. jest wypadkiem przy pracy,
- 2) oddalił odwołanie w pozostałej części.

Po rozpoznaniu apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., wniesionej od powyższego wyroku, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 października 2016r. (sygn. akt VI Ua 49/16):

- 1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie,
- 2) zasądził od powoda P. S. na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów bądź ich odpisów (czy kserokopii) na k.11 – 45 akt sprawy, zebranych w aktach sprawy ZUS (w której wydano zaskarżoną decyzję), w aktach sprawy ZUS o jednorazowe odszkodowanie, jak również w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt VII U 757/15 i Sądu Okręgowego w Bydgoszczy o sygn. akt VI Ua 49/16, oraz zeznań świadka S. G. – e-protokół rozprawy k.78 a.s. i skrócony protokół rozprawy k.76 – 77 a.s.

Na tle wyżej ustalonego stanu faktycznego sprawy powstał między stronami spór czy dawał on podstawę do wydania przez organ rentowy decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na podstawie art.34 (w brzmieniu obowiązującym w chwili wydania tej decyzji) ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz.1242 ze zm.)

Zgodnie z art.34 ust.1 tej ustawy, jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art.31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w

drodze decyzji, stopę procentową składki za cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Dane, o których mowa w art.31 ustawy, to dane, za pomocą których ustala się kategorie ryzyka dla płatnika, czyli liczba poszkodowanych, liczba zatrudnionych w warunkach zagrożenia, a także dane identyfikacyjne płatnika składek, rodzaj działalności wg PKD, liczba ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego oraz adres płatnika składek.

Prezentowana w orzecznictwie wykładnia art.34 daje podstawę do wniosku, iż aby organ rentowy mógł zastosować wobec płatnika sankcję podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, konieczne jest ustalenie, iż nastąpiło podanie przez płatnika błędnych danych, o których mowa w art.31, skutkujące zaniżeniem stopy procentowej oraz, że jest to działanie bądź zaniechanie zawinione. Podkreślić bowiem trzeba, iż podanie danych nieprawdziwych nie jest tym samym, co podanie danych nieprawidłowych. Do kwestii zaniżenia - w kontekście sankcji z art.34 ust.1 ustawy wypadkowej - odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lutego 2012r. (I UK 207/11 – LEX nr 1130156), wskazując na charakter represyjny sankcji, i jednocześnie podkreślając jednak, iż sankcja ta będzie miała zastosowanie do płatnika, który ponosi winę, nawet w jej najlżejszym stopniu, za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych. Podmiot, który wadliwie wypełnia swój obowiązek musi mieć możliwość obrony i wykazania, że niedopełnienie tego obowiązku było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Nie chodzi tu jednak o winę, lecz obiektywną odpowiedzialność z możliwością zwolnienia w określonych okolicznościach. Tylko więc przyczyny wadliwego zgłoszenia danych, za które płatnik nie ponosi odpowiedzialności (niezawinione), mogą go zwolnić z sankcji wynikającej z art.34 ust.1 ustawy.

Analizując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy w pierwszej kolejności dostrzec należy, iż organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji dokonał ustalenia o przekazaniu przez powodowego płatnika w informacji ZUS IWA za 2015r. nieprawdziwych danych do ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, na podstawie informacji Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 23 maja 2016r. Informacja ta (k.1 akt sprawy ZUS) – sporządzona przez Inspektora Pracy PIP inż. K. C. - nie miała jednak waloru normatywnego lecz stanowiła co najwyżej dowód z dokumentu urzędowego, który – zgodnie z art.244 § 1 K.p.c. – stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Jeżeli chodzi o moc dowodową dokumentu urzędowego, odróżnia się:

- 1) moc formalną (zewnątrzną), dotyczącą tego, że wystawca dokumentu rzeczywiście „zaświadczył urzędowo” oraz
- 2) moc materialną (wewnętrzną), która dotyczy znaczenia, skuteczności prawnej, zawartego w dokumencie zaświadczenia, jego relewantności z punktu widzenia tematu dowodowego.

Kodeks postępowania cywilnego normuje tylko formalną moc dowodową dokumentu, to znaczy nakazuje traktować tylko jego treść (zaświadczenie) jako udowodnioną, nie przesądzając znaczenia dokumentu dla wyniku procesu, co wiąże się już z materialną mocą dowodową dokumentu. Inaczej mówiąc, materialna moc dowodowa dokumentu urzędowego wyraża się w znaczeniu dokumentu dla tematu dowodowego (tak: Komentarz do art.244 K.p.c. autorstwa Stanisława Dmowskiego w: Kodeksie postępowania cywilnego tom I pod redakcją K. Piaseckiego 4 wydanie, Wydawnictwo C. H. Beck 2006 s.1049).

Dokument w postaci informacji Inspektora PIP z dnia 23 maja 2015r. nie ma charakteru konstytutywnego (obejmującego swą treścią bezpośrednio określoną czynność prawną i stanowiącego dowód tej czynności) lecz należy do kategorii dokumentów deklaracyjnych (ściśle dowodowych), stanowiących świadectwo określonego faktu (tak zwany dokument informujący, normatywny).

Przy wydaniu zaskarżonej decyzji organ rentowy, opierając się na powyższym dokumencie, nie dostrzegł istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu prowadzonego z jego udziałem procesu o jednorazowe odszkodowanie, wszczętego z odwołania P. S.. Proces ten zakończył się ostatecznie wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 13 października 2016r. (sygn. akt VI Ua 49/16) oddalającym odwołanie ubezpieczonego P. S. w zakresie żądania ustalenia, że zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. jest wypadkiem przy pracy oraz wyrokiem Sądu Rejonowego

w Bydgoszczy z dnia 26 lutego 2016r. oddalającym odwołanie w części dotyczącej przyznania ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania.

Z pisemnych motywów wyroku Sądu Rejonowego wynikało, iż ubezpieczony P. S. nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku zdarzenia z dnia 13 maja 2015r..

Zgodnie z art.365 § 1 K.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Prawomocne wyroki wydane w sprawach Sądu Rejonowego w Bydgoszczy VII U 757/15 i Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Ua 49/16 wiążą także pozwany w niniejszej sprawie organ rentowy w zakresie w jakim orzekał w tej sprawie Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, który oddalił odwołanie w zakresie uwzględnionym przez Sąd pierwszej instancji I uznającym zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. za wypadek przy pracy.

Niezależnie od powyższych uwag Sąd Okręgowy uznaje, iż podanie przez powodowego płatnika w deklaracji ZUS P IWA za rok 2015 nawet nieprawidłowej informacji o braku poszkodowanych w wypadkach przy pracy w roku 2015 nie może być przez organ rentowy utożsamiane z podaniem nieprawdziwej informacji, w sytuacji w której korekta tej deklaracji sporządzona została w dniu 7 marca 2016. (niezwłocznie po kontroli Państwowej Inspekcji Pracy u powoda w okresach od 19 kwietnia 2016r. do 20 maja 2016r.).

Nawet zatem przy założeniu, iż zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art.3 ust.1 ustawy wypadkowej, to powodowy płatnik – po kontroli Państwowej Inspekcji Pracy – respektując jej ustalenia, sam z własnej inicjatywy dokonał korekty deklaracji ZUS P IWA i opłacił składki wynikające z podwyższenia dotychczasowej stopy procentowej składki wynoszącej 1,62% do wysokości 1,76% (okoliczność niesporna między stronami).

Spółka zatem z własnej inicjatywy – po kontroli PIP – skorygowała powyższą deklarację ZUS P IWA za rok 2015 i na tej podstawie ZUS Oddział w B. sporządził informację z dnia 13 czerwca 2016r. o przeliczeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenia wypadkowe ustalone płatnikowi składek na okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 marca 2017r. (k.44 a.s.). Należy także przy ocenie działania powodowego płatnika dostrzec, iż – jak zasadnie twierdził on w odwołaniu – organ rentowy sam w procesie z P. S. kwestionował, aby zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. podlegało kwalifikacji normatywnej jako wypadek przy pracy (stanowisko to przedstawił wcześniej w uzasadnieniu decyzji z dnia 7 maja 2015r. odmawiającej przyznania powodowi jednorazowego odszkodowania – k.14 akt sprawy ZUS o jednorazowe odszkodowanie).

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności nie można zatem zarzucić powodowemu płatnikowi, aby przekazał on nieprawdziwe dane, o których mowa w art.31 ustawy wypadkowej, Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Co najwyżej – o ile zdarzenie z dnia 13 marca 2015r. w ogóle podlegało zakwalifikowaniu jako wypadek przy pracy – powodowy płatnik Spółka z o.o. (...) w B. podała nieprawidłowe dane, które skorygowała niezwłocznie i z własnej inicjatywy po kontroli Państwowej Inspekcji Pracy.

Dodatkowo w tym miejscu zwrócić należy uwagę na istotną zmianę stanu prawnego z dniem 1 kwietnia 2017r. - art. 34 ustawy wypadkowej, która pozwala Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych na ustalenie, w drodze decyzji, stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych, tylko wtedy, gdy płatnik składek nie przekaze informacji, o której mowa a art.31 ust.6, albo korekty tej informacji w terminie 14 dni od otrzymania wezwania Zakładu (art. 34 ust.1 – w brzmieniu nadanym art.14 punktem 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców - Dz. U. z 2016r. poz. 2255 – które to brzmienie, zgodnie z art. 31 tej ustawy, stosuje się także do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 34, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2016r.).

Wyżej przedstawione motywy uzasadniały zatem zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art.477¹⁴ § 2 K.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa materialnego i orzeczenie jak w punkcie 1 wyroku.

Stosownie do wyniku sporu Sąd Okręgowy w punkcie II wyroku orzekł o zasądzeniu od strony pozwanej na rzecz powodowego płatnika zwrotu kosztów procesu, obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wykonującego zawód radcy prawnego – wynagrodzenie ustalone według stawki minimalnej adekwatnej do wartości przedmiotu sporu wynoszącej 20.052 zł (art.98 § 1 i § 3 K.p.c. w związku z § 2 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania i ustalonym w Dz. U. z 2015r., poz.1804).